

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-8173/25-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Dijani Mađerčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Pleša OIB:64062034937 iz Strmca, Ulica Javora 8, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Addiko bank d.d. OIB:14036333877 iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 31. ožujka 2026. godine u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja Mirka Gržinića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Andree Škopac, odvjetničkog vježbenika, dana 23. travnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-1469/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 10. prosinca 2004. godine sklopljenog između tužitelja Zvonka Pleša OIB:64062034937 iz Strmca, Ulica Javora 8, kao korisnika kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditora, koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% (nulacijelihpedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRH (sedamtistučapetsto kuna)“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. OIB:14036333877 iz Zagreba, Slavonska avenija 6, naknaditi tužitelju Zvonku Plešu OIB:64062034937 iz Strmca, Ulica Javora 8, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.079,64 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. travnja 2026. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troška parničnog postupka preko dosuđenog iznosa kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 1.327,22 eura.

Obrazloženje

1. Punomoćnik tužitelja u tužbi navodi da su dana 10. prosinca 2004. godine tužitelj i prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sklopili Ugovor o kreditu broj: 016-1469/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, potvrđen dana 14. prosinca 2004. godine po javnom bilježniku Ilinki Lisonek pod poslovnim brojem OU-2817/2004, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 138.000,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, na rok otplate 20 godina. Nastavno punomoćnik tužitelja je istaknuo da je odredbom članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita i to u visini od 0,50% jednokratno, unaprijed od ukupnog iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane prednika tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja te je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna. Isto tako punomoćnik tužitelja je ističući da je prednik tuženika dana 20. prosinca 2004. godine naplatio tužitelju, korisniku kredita, naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 3.362,78 kuna, odnosno iznosu od 446,32 eura, naglasio da prednik tuženika nije razjasnio tužitelju relaciju odnosa između iznosa tzv. ulazne naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Slijedom navedenog punomoćnik tužitelja je tužbenim zahtjevom predložio donošenje presude kojom se utvrđuje ništetnom odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-1469/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 10. prosinca 2004. godine sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditora, koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% (nulacijelihpedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRH (sedamtistućapetsto kuna)“ uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate.

2. Punomoćnik tuženika se očitovao na tužbu ističući da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu te je osporavajući vrijednost predmeta spora, naglasio da tužitelj nema pravni interes za podnošenje ove tužbe, s obzirom da niti ne postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev, pa je za pretpostaviti da nakon okončanja ovog postupka namjerava podnijeti tužbu radi isplate, što ukazuje da se radi o obijesnom parničanju. Nastavno punomoćnik tuženika je naglasio kako je iz predmetnog Ugovora o kreditu razvidno da je isti sklopio tužitelj kao fizička osoba, ali je za taj Ugovor o kreditu priložio instrumente osiguranja u obliku mjenice i zadužnice vlastitog trgovačkog društva Plesni centar Fredi d.o.o., pa se ima smatrati trgovcem, a sklopljeni Ugovor o kreditu trgovačkim ugovorom. Isto tako punomoćnik tuženika je istaknuo da osim što je navedena ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva, ujedno je prednik tuženika, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita imao troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu, a što zajedno s ugovorenom kamatom predstavlja cijenu predmetnog kredita, pa ima pravo naplatiti usluge koje je pružio. Isto tako punomoćnik tuženika je napomenuo kako činjenica da obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke ne umanjuje pravo na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a niti predmetnu ugovornu odredbu čini ništetnom, jer je djelatnost prednika tuženika, kao i tuženika, puno šira od samog kreditiranja te bi svaki proizvod i uslugu koju pruža morao smjeti i naplatiti. Dakle kroz spornu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tuženik naplaćuje svoju uslugu, dok se o samoj primjerenosti cijene ne može raspravljati u kontekstu

poštenosti, jer je predmetna ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva, a niti je ta ugovorna odredba, o kojoj se s tužiteljem pojedinačno pregovaralo, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Slijedom navedenog punomoćnik tuženika je ističući ujedno i prigovor zastare potraživanja predložio odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaz uvidom u presliku solemniziranog Ugovora o kreditu broj: 016-1469/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 10. prosinca 2004. godine (stranica 5-13 spisa), u presliku e-maila od 23. kolovoza 2004. godine (stranica 14 spisa), u presliku rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-09/1533-3 od 27. veljače 2009. godine (stranica 15 spisa), u presliku rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-16/22619-2 od 11. srpnja 2016. godine (stranica 16 spisa), u presliku izvotka iz sudskog registra (stranica 27-30 spisa), u presliku zapisnika br. HBZG-1-001347-2004 sa 49. sjednice Kreditnog odbora Kreditnog odjela za fizičke osobe ZAGREB održane 07.12.2004. (stranica 31-44 spisa), u presliku sudske prakse (stranica 45-119 i 126-181 spisa) te u iskaz tužitelja (stranica 187-188 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama je dakle nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužitelj i prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. dana 10. prosinca 2004. godine sklopili Ugovor o kreditu, kojim je prednik tuženika, kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju, korisniku kredita stambeni kredit u iznosu od 138.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, na rok otplate do 31. kolovoza 2025. godine uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, a koja tzv. ulazna naknada je naplaćena prilikom isplate kredita u iznosu od 3.362,78 kuna, što predstavlja iznos od 446,32 eura. Naprotiv sporno je pitanje da li je odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, s time da je ujedno sporan i pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe, jer tužitelj ujedno nije postavio i kondemnatorni tužbeni zahtjev, a sporno je i potrošačko svojstvo tužitelja, kao i prigovor zastare potraživanja, točnije prigovor prekluzije prava na podnošenje deklaratorne tužbe.

6. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem tekstu ZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nadalje prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su

te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovor o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud Europske Unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Isto tako u predmetnoj presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine Sud EU je utvrdio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Nadalje i u presudi broj C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020. godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od

povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćeni iznimkama predviđenim odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

7. Isto tako bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

8. Iskazu tužitelja (stranica 187-188 spisa), koji je u bitnom istaknuo da je otišao u banku radi dizanja stambenog kredita, prije potpisivanja Ugovora o kreditu nije bilo govora o plaćanju bilo kakve naknade, a kada je pročitavši ponuđeni tekst Ugovora o kreditu uočio odredbu po kojoj mora platiti naknadu pitao je zašto tu naknadu mora platiti i što konkretno time plaća te su mu rekli da je „to tako“ i da bez te naknade neće dobiti kredit, s time da niti javni bilježnik nije ništa objašnjavao vezano uz naknadu za obradu kredita, sud je poklonio povjerenje, jer je logičan i razumljiv. Isto tako sudu je uvjerljiv dio iskaza tužitelja da je ovim kreditom kupio stan u Hoto vilama, u kojem i danas stanuje sa svojom obitelji, taj stan nikada nije iznajmljivao, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu i tijekom otplate, a taj kredit i dalje otplaćuje, bio je zaposlen u svom trgovačkom društvu, Plesnom centru Fredi d.o.o., koje trgovačko društvo ima sjedište u Zagrebu, Gajeva 1, dok na adresi ovog stana nije registrirano sjedište obrta ili trgovačkog društva. S obzirom da je tužitelj, fizička osoba, sklopio predmetni Ugovor o kreditu izvan okvira svog obrta i poduzeća, a ujedno je sredstvima ovog kredita kupio stan u kojem i danas stanuje sa svojom obitelji, taj stan nikada nije iznajmljivao, s time da na adresi ovog stana nije registrirano sjedište niti trgovačkog društva Plesni centar Fredi d.o.o., u vlasništvu tužitelja, koje trgovačko društvo ima sjedište na adresi Zagreb, Gajeva 1, a niti sjedište bilo čijeg obrta ili trgovačkog društva, rezultira time da je tužitelj, suprotno navodima punomoćnika tuženika, potrošač, kao što je i predmetni Ugovor o kreditu potrošački ugovor.

9. Analizirajući provedene dokaze sud je utvrdio da je odredba članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, tzv. ulazna naknada, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga. Imajući na umu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao prednik tuženika, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njezin sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnotežan položaj. Inače za pitanje da li je ugovorna odredba, pa tako i ugovorna odredba o tzv. ulaznoj

naknadi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade, već prvenstveno činjenica da je ta tzv. ulazna naknada, o kojoj se dakle nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi ili ostavi“, a ujedno je i ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama iz registra obveza po kreditima i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva, tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, s obzirom da ti troškovi nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužitelju niti nije jasno i nedvosmisleno predloženo na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Nadalje činjenica da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran nikako ne znači da je ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi time tužitelju, potrošaču bila jasna i razumljiva, jer javni bilježnik, kojim prilikom solemnizacije ugovora objašnjava strankama smisao i posljedice pravnog posla, niti nije mogao tužitelju „razjasniti“ na što se točno odnosi tzv. ulazna naknada, nije mogao prikazati strukturu troškova, koji se plaćaju tom naknadom, jer to nije učinio niti tuženik, trgovac. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, jer je tek odredbama Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj 15/14) zabranjena naknada za obradu stambenih kredita, ali je prednik tuženika nesporno sastavio ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a tuženik nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača.

10. U odnosu na sporni pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi sud je utvrdio slijedeće. Bitno je naglasiti kako činjenica da tužitelj uz ovu deklaratornu tužbu nije podnio i kondemnatorni tužbeni zahtjev za restituciju, odnosno isplatu po osnovi te ništetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, nikako ne rezultira time da tužitelj ne bi imao pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe iz slijedećih razloga. Naime osim što ništetnost nekog pravnog posla, a time i neke ugovorne odredbe, predstavlja takvu grubu povredu pozitivnih pravnih propisa, obvezno pravnih odnosa, zbog kojih sukladno odredbi članka 327. stavka 1. ZOO-a i odredbi članka 328. ZOO-a i sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba te se ujedno pravo na isticanje ništetnosti ne

gasi, već ujedno treba imati na umu da tužitelj ovom deklaratornom tužbom rješava postojeću pravnu nesigurnost i neizvjesnost vezanu uz spornu valjanost navedene ugovorne odredbe, što govori u prilog stava suda da tužitelj sukladno odredbi članka 187. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a ima potrebiti pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe.

11. Nastavno u odnosu na prigovor zastare potraživanja, koji je punomoćnik tuženika isticao tijekom postupka, iako je zapravo u pitanju prigovor prekluzije prava na podnošenje deklaratorne tužbe, sud je utvrdio slijedeće. Treba naglasiti da se sukladno odredbi članka 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a ujedno je i Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Imajući na umu da u ovom parničnom postupku niti nije postavljen kondemnatorni tužbeni zahtjev, s time da će zastarni rok za restitucijski zahtjev tužitelja ukoliko isti tužitelj naknadno postavi početi teći tek po pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđeno da je dio odredbe članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena tzv. ulazna naknada ništetna, dok se samo pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, sud je utvrdio da je prigovor prekluzije prava na podnošenje deklaratorne tužbe neosnovan.

12. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 84. ZPP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a, odredbom članka 2., članka 4. stavka 2. i članka 5. Direktive 93/13/EEZ, odredbom članka 295. ZOO-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a i odredbom članka 327. stavka 1. i stavka 2. ZOO-a sud je usvojio kao osnovan deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnom odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-1469/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 10. prosinca 2004. godine sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditora, koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% (nula cijelih pedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRH (sedam tisuć četrdeset kuna)“ te je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

13. S obzirom da je punomoćnik tuženika osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.340,50 eura kao previsoko određenu, sud je sukladno odredbi članka 40. stavka 4. ZPP-a u svezi s odredbom članka 35. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.327,22 eura. Naime deklaratornim tužbenim zahtjevom predloženo je utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, što sukladno odredbi članka 19. Zakona o sudskim pristojbama predstavlja vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura, dok naprotiv niti nije postavljen kondemnatorni tužbeni zahtjev, a što rezultira time da za vrijednost predmeta spora nije mjerodavan iznos naplaćene tzv. ulazne naknade te je sud utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.327,22 eura. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci rješenja.

14. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužitelju zastupanom po punomoćniku dosudio naknadu troška u iznosu od 1.079,64 eura, sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe od 22. prosinca 2025. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), troška sastava podneska od 17. veljače 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka

1.), troška zastupanja na ročištu 12. ožujka 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), troška zastupanja na ročištu 31. ožujka 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), 25% na ime PDV-a u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 46.), troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura. Nadalje, treba napomenuti da je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuću od 23. travnja 2026. godine do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15. Naprotiv zahtjev tužitelja za naknadom troška parničnog postupka i to troška sastava „dopisa banci“ od 10. lipnja 2024. godine sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 151. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer osim što spisu niti ne prileži „dopis banci“ od 10. lipnja 2024. godine, već je ujedno iz preslike e-maila od 23. kolovoza 2024. godine razvidno da je punomoćnik tužitelja izviješten od strane djelatnika tuženika da je naplaćena naknada za obradu kredita te da nije izvršena prijevremena otplata kredita, nego se kredit i dalje otplaćuje, pa nije naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita, a što rezultira time da tužitelj ne može osnovano zahtijevati naknadu troška sastava „dopisa banci“, jer je isti bio apsolutno nepotreban za predmetni parnični postupak, pa je taj trošak tužitelj dužan sam snositi. Isto tako zahtjev tužitelja za naknadom troška sastava podneska od 30. ožujka 2026. godine sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je tim podneskom punomoćnik tužitelja i to dan prije ročišta određenog i održanog dana 31. ožujka 2026. godine, dostavio troškovnik, što je također bilo apsolutno nepotrebno, jer je zamjenik punomoćnika tužitelja u svakom slučaju mogao na predmetnom ročištu navesti radnje za koje potražuje naknadu troškova, pa je tužitelj dužan i taj trošak sam snositi. Nastavno zahtjev tužitelja za naknadom troška pristupa na ročište za objavu i uručenje presude sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer od kada funkcionira e-oglasna ploča suda, o čemu su stranke obaviještene, trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude nije nužan trošak, čiju bi naknadu stranka mogla osnovano zahtijevati, a sve to tim više što intencija zakonodavca kada je propisao uručenje presude na ročištu za objavu i uručenje, odnosno dostavu presude putem e-oglasne ploče, sasvim sigurno nije bila na taj način povećavati troškove parničnog postupka, nego upravo suprotno. Iako je Tbr. 9. točkom 3. predviđena naknada troška pristupa na ročište za objavu i uručenje presude treba posebno naglasiti da sud odluku o naknadi troškova donosi sukladno odredbi članka 151. stavka 1. ZPP-a i odredbi članka 155. stavka 1. ZPP-a vodeći računa o ekonomičnosti postupka, odnosno vodeći računa da se svaki parnični postupak završi u razumnom roku i samo s troškovima koji su bili potrebni, a trošak pristupa na ročište i objavu presude nikako nije nužan, niti opravdani trošak, a to tim više što za tu parničnu radnju sasvim sigurno nije potrebno nikakvo stručno znanje punomoćnika tužitelja, koje bi moglo opravdati taj trošak. Drugim riječima punomoćnik tužitelja u svakom slučaju ima pravo pristupiti na ročište za objavu i uručenje presude, ali zbog toga tužitelj ne može osnovano od tuženika zahtijevati naknadu troška pristupa na to ročište, jer za tu radnju, pristup na ročište za objavu i uručenje presude, nije potrebno nikakvo stručno znanje punomoćnika tužitelja, za razliku od ostalih parničnih radnji i to sastava tužbe i obrazloženog podneska, kao i zastupanja na ročištima, za što je tužitelju i dosuđena naknada. Nadalje zahtjev tužitelja za naknadom troška sudske pristojbe na tužbu sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan u zatraženom iznosu od 53,09 eura, jer je tužitelj platio sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 26,55 eura, što je

tužitelju i dosuđeno. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16. Nastavno zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je tuženik zastupan po punomoćniku izgubio u predmetnom parničnom postupku. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

17. Konačno stopa zatezne kamate je određena sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Zagrebu, dana 23. travnja 2026. godine

Sudac:
Dijana Mađerčić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste, pismeno u četiri primjerka, putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku – uz rješenje na platež sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura
2. Tuženiku po punomoćniku

Rj.

- presuda i rješenje nepravomoćno
- kal. 30 dana

U Zagrebu, dana 23. travnja 2026. godine

Broj zapisa: **9-30887-0cf16**

Kontrolni broj: **07802-e84c5-c903f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.